

ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ Ο ΚΑΗΜΟΣ

Τι έχεις καρδιά μου και πονείς, αγκομαχάς, σφαδάζεις
και κλαις βουβά και θρήνεσαι, βαριά αναστενάζεις;
Γιατί η τόση πίκρα σου, η τόση στενοχώρια;
Γιατί να φεύγεις μακριά απ' το κουφάρι χώρια;

Πού τριγυρνάς και μ' άφησες έρμο και μοναχό μου,
σαν ποιο να 'ναι το λάθος μου και ποιο το φταίξιμό μου;
Γιατί ν' αφήσεις μέσα μου να 'ρθουν να στήσουν θρόνο
η αγωνία κι ο καημός, με βασιλιά τον πόνο;

Έχω γυναίκα άρρωστη και κείται μονάχη,
ξένη στον τόπο, άμοιρη, σαν ποιαν ελπίδα να 'χει;
Μ' ένα παιδί στην αγκαλιά, ένα δικό μου σπλάχνο!
Δεν το 'χω δει να το χαρώ, γι' αυτό είναι που ψάχνω.

Κι αν φεύγω τρέχω δω και 'κει και λείπω σου αν ίσως,
γι' αυτούς ο πόνος είν' βαρύς κι ο καημός περίσσος.
Βαρύς ο πόνος του αντρός, περίσσιος του πατέρα,
σκούζω, σφαδάζω και πονώ και κλαίω κάθε μέρα.

Αυτά μου είπε η καρδιά στου πόνου την αντάρα.
Σ' αυτούς που μας εχώρισαν ανάθεμα, κατάρα!

Αντρέας Κάρυος
Κρατητήρια Πύλας, 27.2.1957